

Goliath

Terwijl ik bij het vallen van de avond dit voorwoord typ, ontwaakt er in de Maas bij Rotterdam een mysterieuze roofvis. Een vis die kan uitgroeien tot een lengte van ruim tweeëneenhalve meter en meer dan 100 kilo kan wegen. De piepkleine oogjes registreren dat de verhouding licht-donker gunstig is om de jacht aan te vangen. In *stealth mode* verlaat deze apex predator haar schuilplaats opzoek naar een prooi. Met behulp van het zijlijnorgaan, een soort van goot met daarin hypergevoelige trilharen die de minieste drukverschillen in het water registreren, wordt de koers uitgezet. Een peddelende eend, een ademende vis of een

van een relict-populatie of endemische ondersoort is volgens mij nooit echt duidelijk geworden. De afgelopen decennia gaat het echter beter met *Silurus glanis*. Uit onderzoek van Sportvisserij Nederland en het Hoogheemraadschap van Rijnland naar het voorkomen van de meerval in het gebied Westeinderplassen blijkt dat het met de visduivel, zoals deze vis ook wel wordt genoemd, crescendo gaat. Tegelijkertijd valt in de Visatlas van RAVON te lezen dat de meerval zich ook steeds meer thuis voelt in de grote en middelgrote rivieren van ons land. Een beter bewijs dat al die waterkwaliteitsmaatregelen, het aanleggen

doet wat met je. Zwem op een mooie zomeravond, met het bovenstaande in gedachten, maar eens in een diepe Maasplas.

Marco Kraal
Hoofdredacteur

Het is toch fascinerend dat er in ons drukbevolkte en hooggeïndustrialiseerde landje een iconische vis van meer dan twee meter lang rondzwemt?

uit een hol kruipende zoetwaterkreeft; niets ontgaat deze rover. In sluipgang wordt de prooi benaderd waarbij de twee zijlijnen de exacte positie van de aanstaande maaltijd doorgeven. De lange baardraden bewegen in voorwaartse richting van de nietsvermoedende prooi. Dan volgt de onherroepelijke en gewelddadige aanval. Wanneer een van de baardraden contact maakt met de ongelukkige eend, brasem of karper, staat de uitkomst vast.

Het bovenstaande stukje proza gaat natuurlijk over de Europese meerval, de zwaarste zoetwatervis van Europa. Een mysterieuze vissoort die in Nederland lange tijd een kwijnend bestaan leidde. Alleen in de Westeinderplassen kwam een kleine populatie voor. Het restant van een periode dat onze rivieren, plassen en meren nog niet in een dwangbuis waren opgesloten. Of er sprake was

van visvriendelijke oevers en het opheffen van migratiebelemmeringen zich uitbetalen, is er niet. Het is namelijk een wetmatigheid dat wanneer het met de toppredatoren goed gaat, de rest van het systeem ook wel moet deugen.

De meerval in Nederland is dus terug van bijna weggeweest. Dat is goed nieuws; het zegt wat over de ecologische kwaliteit van ons oppervlaktewater en het laat zien dat wat we ooit hebben vernield ook weer kunnen herstellen. En wees eerlijk: het is toch fascinerend dat er in ons drukbevolkte en hooggeïndustrialiseerde landje een iconische vis van meer dan twee meter lang rondzwemt? Een perfect gecamouflerde, spekgladde Goliath met een bek zo groot als de opening van een forse pedaalemmer die moeiteloos een nietsvermoedende eend onder water kan sleuren. Geloof me, die meerval

